

Public Disclosure Authorized

BW

1970' ernes

INTERNATIONALE UDVIKLING

AF

ROBERT S. McNAMARA

Public Disclosure Authorized

1970'ernes

INTERNATIONALE UDVIKLING

Af

Robert S. McNamara

Præsident for Verdensbank-gruppen

(Efter en tale ved Columbia Univer-
sitetets konference om international
økonomisk udvikling.)

New York, foråret 1970

Jeg er glad for at være tilstede her i dag, fordi Deres drøftelser om Pearson-kommissionens rapport er særdeles aktuelle. De kan ses som et oplæg til det andet udviklingsår, for det er grundlaget for en velovervejet og fornuftig strategi for 70'ernes udvikling, vi diskuterer. Regeringerne i de bedre stillede lande har lært så meget af det sidste kvarte århundrede, at de ikke længere er i tvivl om det generelle behov for global udvikling. Hvad de imidlertid er i tvivl om - og er i deres gode ret til at være i tvivl om - er, om de hidtidige arbejdsmetoder er relevante med henblik på problemerne i dag og på fremtidens uafviselige krav.

Stillet over for det svære valg mellem lige højt prioriterede samfundskrav har medlemmerne af disse regeringer behov for klar indsigt i udviklingsmål og i forskellige praktiske muligheder for at nå disse mål. De har brug for realistiske, politisk mulige arbejdsprogrammer, der kan påkalde og fastholde deres vælgeres og hele offentlighedens interesse og støtte. Det er netop på det punkt, at Pearson-kommissionens rapport har sin særlige værdi, og det fremgår klart af regeringsudtalelser i den seneste tid, at rapporten allerede har sat sine spor:

- x I en tale til Bundestag har rigskansler Brandt sagt: "Den vesttyske regering vil bestræbe sig på at nå det mål for den statslige udviklingsbistands størrelse, der anbefales af Pearson-kommissionen, ved at udvide bistanden med gennemsnitligt 11 pct. om året Antallet af tyske udviklingsekspertter og frivillige vil blive udvidet med henblik på en fordobling i midten af 70'erne. Regeringen vil fortsat forbedre den tyske bistands kvalitet."
- x Premierminister Wilson har betegnet rapporten som "et af det 20. århundredes mest betydningsfulde dokumenter" og har givet meddelelse om en udvidelse af det britiske bistandsprogram i hvert af de kommende tre år. I en tale til parlamentet har Judith Hart, minister for oversøisk udvikling, erklæret: "Under forudsætning af at de private overførsler bliver så store som ventet, vil vi kunne forvente at nå 1 pct. målet ikke meget senere end i 1975 som anbefalet af Pearson-kommissionen. Under alle omstændigheder er det regeringens hensigt, såfremt vor betalingsbalance ikke udelukker det, at nå 1 pct. målet regnet i samlede overførsler senest ved slutningen af det andet udviklingsår."
- x I sin trontale sagde den norske konge: "Regeringen har udarbejdet en plan for statslig bistand til udviklingslandene, som indebærer en tredobling af bistandens størrelse i årene fra 1968 til 1973."
- x Premierminister Holyoake, New Zealand, har givet tilsagn om, at hans regering vil bestræbe sig på at nå Pearson-kommissionens mål på 1 pct. af bruttonationalproduktet i udviklingsbistand.

- x Premierminister Sako, Japan, har erklæret, at den økonomiske udviklingsbistand vil blive fordoblet i nær fremtid fra 1 milliard dollars til 2 milliarder dollars om året.

Frankrigs statslige udviklingsbistand overstiger allerede Pearsons mål. Og Sverige, endnu før rapportens fremkomst, meddelte, at der i statsbudgettet var beregnet en forøgelse af bistanden på 25 pct. om året, hvorved målene ville blive nået i 1975. Ligeledes har den hollandske regering anmodet parlamentet om en forhøjelse af bistandsbevillingen på 21 pct. i 1970 og om yderligere en forhøjelse i 1971.

Alt dette støtter den opfattelse, at tilbagegangen i den statslige bistand er standset. Strømmen har vendt sig, og der er ingen tvivl om, at den nu går i retning af, at de bedre stillede lande forøger deres bistand - dog med én iøjnefaldende undtagelse. Undtagelsen er det rigeste af alle lande, USA, hvilket selvfølgelig er ironisk i betragtning af Amerikas hidtidige indsats.

Der har næppe nogensinde i historien været et mere vellykket bistandsprogram end Marshall-planen. Vesteuropas økonomiske vitalitet er et bevis på planens visdom. USAs indsats var generøs, men realistisk, og resultaterne målt i fremgang for hele det atlantiske samfund, inclusive USA selv, har fuldt ud berettiget investeringen.

Ved Marshall-planens begyndelse i 1949 udgjorde USAs finansielle bistand 2,79 pct. af landets bruttonationalprodukt og 11,5 pct. af det samlede statsbudget. I finansåret 1970 udgør USAs program for international udvikling under en femtedel af 1 pct. af bruttonationalproduktet og under 1 pct. af det samlede statsbudget. USA står nu som nr. 9 med hensyn til bistandsprogrammets størrelse målt i procent af bruttonationalproduktet.

Men til trods for den nuværende vigende tendens i USAs bistandsprogram er der tegn på, at situationen vil bedre sig. Præsidenten har utvetydigt erklæret sig som tilhænger af bistandsprincippet. Da han underskrev loven om udviklingsbistand, erklærede han: "Det er min personlige overbevisning, at bistanden fortsat er af afgørende betydning for vort samarbejde med mindre velstående lande, der kæmper for at skabe bedre levevilkår for deres borgere." Da præsidenten nedsatte Peterson-kommissionen for international udvikling, stillede han dens medlemmer som opgave at fremkomme med nye, konstruktive forslag. Det, han ønsker, er fornyelse, reform og fremsynethed i USAs bistandspolitik, ikke stagnation.

Ingen kan være i tvivl om, at USAs nationale problemer - navnlig på sociale områder og med hensyn til forureningsbekæmpelsen - kræver både større opmærksomhed og større finansielle ressourcer. Men det er ganske urealistisk at antage, at dette kun kan opnås på bekostning af nedsat

bistand til enormt fattige lande i andre verdensdele. Sommetider fremsættes det argument, at de rige lande bør tage sig af deres egne fattige, før de bekymrer sig om de fattige i andre lande.

Argumentet har en vis vægt, men efter min opfattelse rammer det ved siden af. Præsidenten har påpeget, at USA i de kommende ti år vil forøge sin velstand med 50 pct. og at bruttonationalproduktet i 1979, beregnet i faste priser, vil være 500 milliarder dollars større end i 1969. Kendsgerningen er derfor, at USAs økonomi er så enormt stærk, at den med lethed kan bære et rimeligt bistandsprogram inden for de af Pearson-kommissionen afstukne rammer og samtidigt effektivt imødekomme nationale behov. Der er ingen tvivl om, at USA er velhavende nok til at kunne afsætte en rimelig procentdel af de voksende ressourcer til begge opgaver: at medvirke til at overkomme underudvikling både hjemme og ude.

Det er ikke mangel på kapacitet i den amerikanske økonomi, der udelukker, at begge opgaver kan tages op. Det, der måske mangler, er en følelse af forpligtelse og national vilje til at tage fat. Eller måske er det ikke så meget national vilje som national forståelse af opgavernes betydning, der mangler; i mindre grad folks ligegyldighed over for deres forpligtelser end forståelig forvirring over for de mange ofte modstridende krav, der bejler til deres opmærksomhed og som hver især udfordrer deres beslutsomhed.

Hvad der imidlertid fremstår som en uomstødelig kendsgerning er, at beslutningen om at imødekomme både presserende nationale problemer og nødvendigheden af udviklingsbistand i sidste instans afhænger af svaret på et endnu mere centralt spørgsmål - et spørgsmål, som vi er nødsaget til at tage stilling til, ikke blot i USA, men i alle verdens rige, industrialiserede lande. Spørgsmålet er dette: hvad tjener når alt kommer til alt nationens interesser bedst: at pumpe nationale ressourcer ind i en forbrugerøkonomis endeløse spiral - i flere og flere såkaldte materielle goder med deres meningsløse biprodukter af affald og forurening - eller at investere en rimelig andel af disse ressourcer i at forbedre den menneskelige tilværelses grundlæggende kvalitet både hjemme og ude?

Dilemmaet, som verdens rige nationer står overfor, er ikke om de skal afsætte en større andel af deres nationalprodukt til at finde en løsning på hjemlige problemer og derfor en mindre andel til at afhjælpe menneskelig elendighed i fattige lande, men rettere om de bør efterstræbe større ligevægt mellem privat overflod og medmenneskelig solidaritet. Privat overflod kan ikke bevares og medmenneskelig solidaritet kan ikke bære frugt i en atmosfære af ligegyldighed over for de fælles kriser, der i sidste instans vil ramme såvel rige som fattige.

Hvad vi nødvendigvis må fatte er, at en nations sociale strukturs livskraft ikke kan måles med den økonomiske styrkes og den økonomiske væksts alen. Nationalproduktets

størrelse og vækstrate er vigtige, men ikke i sig selv nok. USA er et klassisk eksempel på denne sandhed. Som verdens teknologisk mest avancerede land tegner det sig for historiens hidtil største nationalprodukt og for en per capita indkomst, der er 30 gange større end gennemsnittet i en fjerdedel af verdens lande.

Men hvilken betydning kan disse tal tillægges, når vi tager i betragtning, at selv velhavernes tilværelse mærkes af omgivelsernes forurening, støj, trafikpropper, vold, ungdomsoprør og det voksende narkotikamisbrug. Endnu værre er det, at verdens rigeste nation i sin midte har 20 millioner så fattige medborgere, at de kun knap og nap har midler til deres underhold. I 1967 var 10 pct. af USAs hvide familier og 35 pct. af de sorte familier subsistensløse.

Amerikas fattige er ikke anderledes end fattige alle andre steder. Statistisk set forbedres deres økonomiske situation, men fremgangen er så langsom i forhold til samfundets bedre stillede grupper, at de i forhold til de rige i virkeligheden bliver fattigere. Eksemplet illustrerer et problem, der kendes over alt i verden. Skønt mennesker har beboet en og samme planet i over en million år, sameksisterer de i dag i samfund, der varierer fra stenalder-primitivitet til rumalderens avancerede teknologi.

Denne vældige ulighed ville måske ikke være så socialt og politisk eksplosiv, som den i virkeligheden er, hvis den kunne holdes hemmelig. I århundreder har stagnerede samfund og undertrykte folk været tilfredse med deres lod, fordi de var uvidende om, at tilværelsen andre steder havde mere at byde på. Afstand udelukkede sammenligninger. Som følge af den teknologiske revolution er situationen nu en ganske anden. Transistorradioens og fjernsynets udbredelse har medført, at ulighederne i tilværelsens kvalitet er blevet kendt i jordens fjerneste egne. Hvad der før blev tolereret, giver nu anledning til sydende uro.

Og hvad kan man vente andet end uro på en klode, der er knyttet sammen af moderne kommunikationsmidler, men splittet af stadig mere iøjnefaldende ulighed. Det er utænkeligt, at en fjerdedel af menneskeheden, hvis velstand stiger med selvaccelererende fart, vil kunne afspærre sig fra de tre andre fjerdedele, der er kørt fast i fattigdommens og underudviklingens dynd.

Det er næppe overdrevet at slutte, at den største trussel i dag mod verdens lande i bund og grund er intern konflikt rettere end ekstern aggression. For USAs vedkommende var det netop den konklusion dr. Milton Eisenhower kom til i sin endelige rapport som formand for nationalkommissionen til undersøgelse af grundene til og mulighederne for forebyggelse af vold. Hans analyse var klar: "Hidtil har vore mest alvorlige problemer været af ekstern karakter", rapporterede han til præsidenten, "problemer, som vor nation med sin styrke og sine rige ressourcer kunne stå sammen om at imødegå. Vi står stadig over for alvorlige eksterne

problemer, men den største trussel i dag er af intern karakter."

Udsigten for 70'erne er, at stormcentret, der truer verdens sikkerhed, ikke længere vil bevæge sig i et bælte mellem øst og vest, men mellem nord og syd, og at de orkaner, det fører med sig, vil være væsentligt mindre af militær og væsentligt mere af politisk, social og økonomisk karakter.

I betragtning heraf er det tragisk og meningsløst, at verden i dag bruger over 1.200 milliarder kroner på oprustning - en så enorm sum, at den er 25 gange større end det beløb, der alt i alt investeres i konstruktiv udviklingsbistand. Hvad der er endnu værre er, at forsvarsudgifterne stiger med 6 pct. om året, hvilket indebærer, at den destruktive magts vækstrate er større end vækstraten i verdens samlede produktion af forbrugsgoder. Ikke mindre urimeligt og irrationelt er det, at udviklingslandenes oprustningsudgifter stiger med 7,5 pct. om året eller 1,5 pct. mere end verdensgennemsnittet.

Et rimeligt militært beredskab er på sin plads. Oprustning til overflod er dårskab af værste slags.

Som tidligere nævnt er nationalproduktets vækstrate en både gyldig og nødvendig, men ikke fyldestgørende målestok for en nations udvikling og heller ikke et tilstrækkeligt grundlag for udviklingsprogrammets målsætning.

Det primære udviklingsmål, en 5 pct. årlig vækst i bruttonationalproduktet, blev nået i det første udviklingstiår. Det var en fin præstation. Vækstraten på 5 pct. var større end de udviklede landes gennemsnitlige vækstrate i begyndelsen af deres udvikling i forrige århundrede. Ikke desto mindre medførte denne relativt høje vækst i bruttonationalproduktet ikke en tilfredsstillende fremgang i udviklingen. Ved udgangen af det første udviklingstiår befinder udviklingslandene sig i følgende situation:

- x Underernæring og fejlerernæring er almindelig. FAO anslår, at mellem en trediedel og halvdelen af verdens befolkning lider af sult eller underernæring. I de rige lande er det gennemsnitlige forbrug af fødevarer ca. 2.000 gram om dagen per capita sammenlignet med ca. 700 gram om dagen i de fattige lande.
- x Spædbørnsdødeligheden er høj. Spædbørnsdødeligheden per 1.000 levendefødte er fire gange højere i de fattige lande end i de rige (110 sammenlignet med 27).
- x Levetiden er kort. Folk i de rige lande kan gøre sig håb om en levetid, der er 40 pct. længere end levetiden i de fattige lande og dobbelt så lang som den gennemsnitlige levetid i visse afrikanske lande.

- x Analfabetisme er almindelig.
Der er 100 millioner flere analfabeter i dag end for 20 år siden, i alt omkring 800 millioner.
- x Arbejdsløsheden vokser.
Hvad der svarer til omkring 20 pct. af verdens samlede mandlige arbejdskraft er uden beskæftigelse, og i mange områder vokser bybefolkningen dobbelt så hurtigt som antallet af nye arbejdspladser i byområderne.
- x Fordelingen af indkomst og formue er alvorligt ude af balance. I Indien kontrollerer 12 pct. af jordbrugerne over halvdelen af landbrugsjorden. I Brasilien ejer under 10 pct. af de jordbesiddende familier over 75 pct. af jorden.
- x Svælget imellem per capita indkomsten i de rige og de fattige lande vokser, både relativt og absolut. Den største afstand er allerede over 20.000 kr. Prognoser viser, at den meget vel kan nå op på 65.000 kr. ved århundredets udgang. I år 2.000 ventes per capita indkomsten i USA at være nået op på omkring 75.000 kr., i Brasilien på 3.700 kr. og i Indien på 1.500 kr.

Det er svært at bedømme, hvor meget værre disse forhold var ved udgangen af det første udviklingsår end ved begyndelsen. For de fleste samfundsforhold gælder det, at vi mangler fyldestgørende data og et fyldestgørende sammenligningsgrundlag. En følge heraf er, at vi i vore forsøg på at forbedre forholdene befinder os i samme situation som den at gøre et forsøg på at stabilisere priserne uden at have et prisindex. Det er en umulig opgave.

Læren, der kan udledes heraf er, at vi ved fastsættelse af mål og planer og vurdering af udvikling i 70'erne må have mere for øje end økonomisk vækst. Det, vi har brug for, er relevante kriterier, der går ud over nationalproduktets alen og giver os mulighed for at måle forandringer i moderniserings-processens øvrige økonomiske, sociale og moralske dimensioner. At begrænse vor opmærksomhed til bruttonationalproduktets vækst, selv om denne vækst er så høj som fra 5 til 6 eller 7 pct. om året, kan kun føre til større politisk, social og økonomisk uligevægt. Uanset hvor vigtig væksten i bruttonationalproduktet er som en forudsætning for udvikling, er det ikke en fyldestgørende forudsætning.

Hermed være ikke sagt, at det mål på en 6 pct. årlig vækst i bruttonationalproduktet, der af Pearson-kommissionen og Tinbergen-komiteen er sat for udviklingslandene i 1970'erne, ikke både er muligt og nødvendigt.

Det er muligt, hvis vi i de udviklede lande vil styrke udviklingslandenes stigende opsparing ved at nærme os den målsætning for udviklingsbistanden, som disse to højt kompetente grupper har opstillet. Og det er nødvendigt, hvis vi skal gøre os håb om at opfylde udviklingens bredere målsætning.

Men hvis vi kun sætter os for at nå målene kvantitativt set og forsermer udviklingens kvalitet, vil vi komme til kort. Det kan ikke være anderledes.

Det andet udviklingstiår giver os lejlighed til at opstille og efterstræbe kvalitative mål for udviklingen. Vi har den nødvendige indsigt i udviklingsstrategi dertil.

Med henblik herpå vil jeg gerne fremsætte et par bemærkninger om Verdensbankens potentielle rolle i den nye opgave at efterstræbe kvalitet i udviklingen. Som bank er vi naturligt bundet til den opgave at fortsætte og udvide mobiliseringen af kapital til investering i udviklingslandenes produktive kapacitet. I femårsperioden 1969-73 regner vi med at udvide vort udlån med 100 pct. sammenlignet med den foregående femårsperiode. Udviklingslandenes meget betydelige fremgang i det sidste tiår har udvidet mulighederne for produktiv investering, og vi er fast besluttede på at nyttiggøre dem.

Men jeg gentager, at vi kan ikke stille os tilfreds med vort virkes kvantitet, dersom det ikke også medvirker til at forbedre den menneskelige tilværelses kvalitet. Og jeg indrømmer, at skal denne udvidede målsætning opfyldes, er vi og andre investorer nødsaget til i vore analyser at tage også sociale hensyn.

Disse hensyn bør selvsagt være lige så præcise og vægtige som alle andre hensyn, der lægges til grund for vort arbejde.

Vi ønsker ikke blot at konstatere, at stigende arbejdsløshed er uheldig og at der må gøres noget derimod. Vi vil have indsigt i arbejdsløshedens omfang, årsager og virkninger og i alle tænkelige muligheder for at løse problemet, som står åbne for regeringer, internationale organisationer og det private erhvervsliv.

Vi vil ikke nøjes med at have en fornemmelse af, at "den grønne revolution" nødvendiggør en tilsvarende social revolution i småbrugerens uddannelse og organisation. Vi vil skaffe os indsigt i gennemprøvede andelsprojekter, decentraliserede kreditsystemer, værksteds-teknologi og metoder til at garantere priser og afsætning.

Vi vil ikke nøjes med at beklage et for nastigt tempo i urbaniseringen. Vi ønsker så nøjagtigt som mulige undersøgelser af vandringen fra land til by, bydannelse, decentraliseret bymæssig beboelse og regional balance.

Disse forhold er fuldt ud lige så vigtige som valutakurser og produktionsfaktorer. Men problemet er, at vi ikke har tilstrækkelig indsigt i dem. Jeg vil til og med gå et skridt videre og sige, at vi kun i begrænset omfang har indsigt i, hvordan vi kan få disse forhold med i vore beregninger. På samme måde som folketællingerne i 1950'erne åbnede vore øjne for befolkningsekspllosionens omfang, har urbaniserings- og beskæftigelseskriserne i 1960'erne

åbnet vore øjne for omfanget af de sociale tragedier, der har ramt befolkningsgrupper præget af en eksplosiv udvikling både i antal og i vandringen mod byerne. Men vi er kun begyndt at opfange nødsignalerne og ved endnu ikke, hvad vi skal stille op.

På det punkt er åbenhjertighed på sin plads. Ved indgangen til 70'erne må vi på område efter område erkende, at vi har flere spørgsmål end svar. Vi har et presserende behov for nye metoder og midler til forskning og analyse, der kan erstatte vor uvidenhed med indsigt i den økonomiske udviklings sociale dimensioner og hjælpe os til at udarbejde en mere fuldstændig strategi for det nye tiår.

Vi i Verdensbanken kan selvsagt ikke alene og med vore egne midler tilvejebringe al den information og ekspertise som vor manglende indsigt nødvendiggør. Men vi kan stimulere og medvirke i en større samlet indsats i forskning og uddannelse, og vi kan hjælpe med at samle nye ressourcer til udformning af en fornuftig udviklingspolitik. Det er vor hensigt at søge samarbejde med universiteter, stiftelser, forskningsgrupper, andre internationale institutioner og erfarne administratorer på området.

For at skabe et solidt grundlag for samråd mellem og initiativ fra både udviklingslande og udviklede lande på hele området udviklingsstrategi og bistandsadministration forbereder vi et nyt udvidet program for etablering af økonomiske missioner i en række udviklingslande. Det bliver regulære, velbemandede missioner med den opgave at bistå regeringerne med at tilrettelægge en samlet udviklingsstrategi omfattende alle den nationale økonomis vigtigste sektorer og alle den sociale strukturs relevante områder.

En vigtig nyskabelse er det, at også UNDP får repræsentanter i missionerne. Deres opgave bliver at medvirke til at udarbejde et før-investeringsprogram, således at den fremtidige udviklings-finansiering får et solidere grundlag at bygge på. Hvor omstændighederne taler derfor, vil missionerne også omfatte landbrugs-specialister fra FAO, uddannelses-specialister fra UNESCO, læger fra WHO og beskæftigelses-eksperter fra ILO samt konsulenter på andre fagområder.

Vort eget personale fra Verdensbanken vil beskæftige sig ikke blot med den økonomiske væksts sædvanlige problemer, men også med udviklingens øvrige aspekter: problemer i forbindelse med folketallets vækst, urbanisering, jordreform, indkomstfordeling, folkesundhed, omgivelsernes beskyttelse og lignende samfundsemner. Så snart missionens opgave er fuldført, vil vi omgående til brug for alle interesserede fremlægge en detaljeret økonomisk rapport, der tegner et billede af landets fremskridt og af dets samlede udviklingsplan.

I de største af vore medlemslande, der tilsammen omfatter

80 pct. af udviklingslandenes befolkning, vil vi etablere økonomiske missioner en gang om året; i andre medlemslande hvert andet eller tredje år. Det, der navnlig udmærker missionerne, er, at de tager sigte på hele samfundsudviklingen, er jævnlige tilbagevendende og vil danne grundlag for strategisk i stedet for taktisk udviklingsfinansiering.

En af de største fejltagelser, som både udviklingslande og bistandsorganer gør sig skyldige i, er måske at søge udviklingen fremmet ved hjælp af tilfældigt valgte enkeltprojekter i stedet for først at udarbejde en samlet udviklingsstrategi for med den som udgangspunkt at lægge an på projekter, der gensidigt støtter hinanden og danner et hele inden for den samlede plans rammer. Vort nye program for økonomiske rapporter fra individuelle lande tager sigte på at skabe grundlaget for en sådan strategi.

XXX

Vi har alle som medborgere i et verdenssamfund en fælles opgave. Vort mål er at medvirke til at gøre jordkloden til et mere beboeligt hjem for hele menneskeheden og at medvirke til at skabe det politisk, socialt og økonomisk bedst mulige grundlag for, at den enkelte mand og kvinde frit kan udfolde sine skabende kræfter.

De økonomiske midler vi har brug for til at løse denne opgave er små sammenlignet med de summer, som rige lande nu bruger til mindre konstruktive opgaver.

De menneskelige evner og den menneskelige kunnen, vi har brug for, findes. De skal blot mobiliseres.

Og desuden tror jeg, at også den mest nødvendige bestanddel - viljen til at gøre en indsats, den faste beslutning om at gennemføre opgaven - er inden for rækkevidde. Hvis målet for udvikling bliver socialt såvel som økonomisk, hvis udvikling direkte tager sigte på at afskaffe ulidelig fattigdom og uretfærdighed, tror jeg, at vi i den unge generation har den nødvendige støtte til at nå målet. Ungdommen i dag søger efter opgaver, der er større end den at sikre personlig velstand. At skabe grundlag for menneskelig udvikling er uden tvivl en udfordring, der kan påkalde sig deres interesse. Men det er en betingelse, at det ikke er en udvikling i glimmer og støds, men i menneskelig selvspekt og værdighed.

Og heri ligger efter min mening den egentlige opgave foran os alle i det andet udviklingstiår.

WORLD BANK

1818 H Street, N.W., Washington, D.C.: 20433, U.S.A.

Telephone number: (202) 477-1234

Cable address: INTBAFRAD WASHINGTON D.C.

European Office:

66, Avenue d'Iéna, 75116 Paris, France

Telephone number: 723-54-21

Cable address: INTBAFRAD PARIS

Tokyo Office:

Kokusai Building

1-1 Marunouchi 3-chome

Chiyoda-ku, Tokyo 100, Japan

Telephone number: (03) 214-5001

Cable address: INTBAFRAD TOKYO